

Venres Santo
NA CRUZ DE XESÚS CABEN TODAS AS CRUCES
30 de marzo de 2018

✠ Luis Ángel de las Heras, CMF
Bispo de Mondoñedo-Ferrol

Esta tarde do Venres Santo, rotas as nosas expectativas de triunfo e gloria dun rei con poder terreal, contemplamos o misterio do amor misericordioso de Deus na maior proba que nos deron Paí e Fillo: a morte de Xesús, o amado, o predilecto, que El acepta como vontade do Abbá, de forma vil, inhumana, ultraxante.

Na cruz de Xesús caben todas as cruces deste mundo. As afastadas, as próximas. As coñecidas e as descoñecidas. Non hai sufrimento humano que non estea cravado e recoñecido nesta cruz de amor que hoxe nos convoca e acéndenos. Cruz de amor que inflama de esperanza as entrañas, aínda que envoltas en manto de tristeza, como só o madeiro santo, a árbore da vida pode facelo.

Con este amor incomparable, sabemos e cremos que a morte de Xesús non é o final. É o cumprimento da misión que Deus encomendoulle, o máis sublime xesto de amor. O único amor que pode transformar e elevar o noso ata o humanamente impensable, cando sentimos acollidos e perdoados de tal maneira.

A vós correndo vou, brazos sacros, / nesa cruz sacrosanta descubertos, / que, para recibirme vos tes abertos, / e, por non castigarme, están cravados.

O relato da Paixón ofrécenos a visión profetizada por Isaías: «Sen aspecto atrayente, desprezado e evitado dos homes, como un home de dores, afeito a sufrimentos, ante o cal se ocultan os rostros, desprezado e desestimado» (Is 53, 2-3).

Este home de dores asúmeos cunha liberdade que pon en evidencia o medo, o odio, os intereses egoístas da debilidade humana que nos baleiran por dentro. Aquel ante quen un volve o rostro, desprezado e desestimando, sinala o mal que nos axexa a cada pouco para que podamos enfrontalo co amor e a liberdade dos fillos de Deus.

Resulta difícil de entender que alí onde o amor recibe rexeitamento, é coroado de espiñas e crucificado, sexa onde paradoxalmente haxa máis amor. É difícil de comprender que do rostro desfigurado de quen non pode articular palabra pola dor e o sufrimento infligidos, poida xurdir un verbo de perdón, unha oración por quen ocasiona dano indescribible, unha mirada misericordiosa. A cruz de Xesús é curación, sutura para as feridas da dor e da maldade nos seus múltiples rostros.

A cruz de Xesús é a proba máis clara e comprometida do amor de Deus pola humanidade. A cruz de Xesús é cruz de amor. Sálvanos o amor infinito, incalculable de Deus. Amor enteiramente entregado. Amor confiado. Amor que chega a todos os recunchos da humanidade, a todos os pliegues do corazón humano. Amor que toca todas as portas, xustas e inxustas, chegando a desasosegar a conciencia dunha xustiza humana imperfecta e traizoeira.

Non nos inquietemos se nos confunde tanto amor que redime misteriosamente, tanto sangue de incalculable valor malgastada sobre todos con igual largueza, parézannos a nós dignos ou indignos. Deus sabe ben o que fai en cada corazón que o recoñece.

Oremos para que moitos, os máis posibles, saibamos acoller este amor difícil de comprender a golpe de sangue que nos salva. Pidamos o don de mirar máis ás cruces dos outros que á de cada un. Pidamos ao

bo Deus que nos conceda contemplar e descubrir a morte de Xesús na cruz como porta, no medio das nosas cruces, cara ao Reino da vida. Permanezamos este Venres Santo, en silencio perplexo e estremecedor, agardando esa vida nova con inevitables bágoas, pero bágoas de esperanza. Amén.